מתני' המוציא שטר חוב על חברו והלה הוציא שמכר לו את השדה אדמון אומר יכול הוא שיאמר אילו הייתי חייב לך היה לך להפרע את שלך כשמכרת לי את השדה וחכ"א זה היה פקח שמכר לו את הקרקע מפני שהוא יכול למשכנו: **גמ'** מ"ט דרבנן שפיר קאמר אדמון [א]באתרא דיהבי זוזי והדר כתבי שטרא כ"ע לא פליגי דמצי א"ל היה לך לפרוע את שלך כשמכרת לי את השדה כי פליגי באתרא דכתבי שטרא והדר יהבי זוזי אדמון סבר איבעי ליה למימסר מודעא ורבנן סברי [ב]חברך חברא את ליה וחברא דחברך חברא את ליה: **מתני'** שנים שהוציאו שטר חוב זה על זה אדמון אומר אילו הייתי חייב לך כיצד אתה לוה ממני [ג]וחכ"א זה גובה שטר חובו וזה גובה שטר חובו: **גמ'** אתמר שנים שהוציאו שטר חוב זה על זה רב נחמן אמר זה גובה וזה גובה רב ששת אמר הפוכי מטרתא למה לי אלא זה עומד בשלו וזה עומד בשלו [ד]דכולי עלמא עידית ועידית בינונית ובינונית זיבורית וזיבורית ודאי הפוכי מטרתא הוא כי פליגי דאית ליה לחד בינונית ולחד זיבורית רב נחמן סבר [ה]זה גובה וזה גובה קסבר בשלו הן שמין אתי בעל זיבורית וגבי ליה לבינונית דהוה גביה עידית ואתא ההוא ושקיל זיבורית ורב ששת אמר הפוכי מטרתא למה לי קסבר בשל כל אדם הן שמין סוף סוף כי אתי ההוא בינונית דנפשיה קשקיל ולרב נחמן מאי חזית דאתי בעל זיבורית ברישא ליתי בעל בינונית ברישא וליגבי זיבורית וליהדר וליגבי ניהליה לא צריכא דקדים תבעיה סוף סוף כי אתו למגבי בהדי הדדי קאתו אלא לא צריכא דאית ליה לחד עידית ובינונית ואית ליה לחד זיבורית מר סבר [ו]בשלו הן שמין ומר סבר בשל כל אדם הן שמין תנן וחכ"א זה גובה וזה גובה [ז]תרגמה רב נחמן אליבא דרב ששת [ח]כגון שלוה זה לעשר וזה לחמש ה"ד אילימא ראשון לעשר ושני לחמש בהא לימא אדמון אילו הייתי חייב לך כיצד אתה לוה ממני הא לא מטא זמניה אלא ראשון לחמש ושני לעשר ה"ד אי דמטא זמניה מ"ט דרבנן ואי דלא מטא זמניה הא לא מטא זמניה ומ"ט דאדמון לא צריכא דאתא בההוא יומא דמשלם חמש מר סבר [ט]עביד איניש דיזיף ליומיה ומ"ם לא עביד איניש דיזיף ליומיה רמי בר חמא אמר הכא ביתמי עסקינן דיתמי מיגבא גבי אגבויי לא מגבינן מינייהו והא זה גובה וזה גובה קתני זה גובה וזה ראוי לגבות ואין לו אמר רבא שתי תשובות בדבר חדא דזה גובה וזה גובה קתני ועוד לגבינהו ארעא ליתמי וליהדר וליגבינהו מינייהו כדרב נחמן [י]דאמר ר"נ אמר רבה בר אבוה יתומים שגבו קרקע בחובת אביהן בעל חוב חוזר וגובה אותן מהן קשיא ולוקמה דאית להו ליתמי זיבורית ואית ליה לדידיה [כ]עידית ובינונית דאזלי יתמי גבו בינונית ומגבו ליה זיבורית דאי נמי בשל כל אדם הן שמין הא [ל]אין נפרעין מנכסי יתומים אלא מזיבורית [מ]הני מילי היכא דלא תפס אבל היכא דתפס תפס: **מתני'** [נ]שלש ארצות לנשואין יהודה ועבר הירדן והגליל אין מוציאין מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל באותה הארץ מוציאין מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל

מתני' והלה הוליא שמכר לו שדה. הלוה הוליא עליו שטר מכירה מאוחרת לשטר ההלואה ואומר שטרך מזייף או פרוע שאם הייתי חייב לך לא היית מוכר לי את השדה שהיה לך לגבות את חובך: **זה היה פקח שמכר לו את השדה.** לפי שהיה זה מבריח מטלטליו ולא היה לו מהיכן ימשכנו על חובו וענכשיו יטול את הקרקע: **גמ' באתרא שהלוקח יהיב זוזי והדר כתבי שטר מכירה כולי עלמא לא פליגי.** שהיה למוכר לעכב במחובו המעות שקיבל ולא יכתוב לו השטר וכיון שכתבו הוכיח שאין לו עליו חוב: **למימסר מודעא.** ואיני מוכר לו אלא שאוכל למשכנו: **חברא איש ליה.** ויודיעהו ולא יקח עוד השדה: **מתני' שנים שהוציאו שטר חוב זה על זה.** לאוכן על שמעון ושמעון על לאוכן שטר שהוציא לאוכן מוקדם ושל שמעון מאוחר: **אדמון אומר.** יכול שמעון לומר לראובן: **אילו חייב הייתי לך.** כדברי שטרך כיצד אתה לוה ממני אחרי כן היה לך לתבוע את חובך ממני: **זה גובה וזה גובה.** אפילו החוב שזה אין אומרים יעכב זה מלוה של חברו בשביל מלוה שהלוהו אלא ב"ד יורדין לנכסי כל אחד ומגבין לשכנגדו את חובו: **גמ' הפוכי מטרתא למה לי.** הנושא שני מרלופין של עור ומשאן שזה מה יתרון לו להפוך של ימין לשמאל ושל שמאל לימין: **בשלו הן שמין.** מה שאמרו חכמים בעל חוב בזיבורית בקרקעות הלוה שמין שאם יש ללוה שדה שהיא זיבורית לכל אדם ואצלו היא עידית שאחר שדותיו גרועות הימנה אין ב"ח גובה הימנה: **ורב ששת סבר בשל כל אדם הן שמין.** וסוף סוף כי הדר אתי האי למיגבי בינונית שהיתה שלו שקיל: **ורב נחמן.** נהי נמי דבשלו הן שמין מאי חזית כו': **סוף סוף כי אתו למיגבי בהדי הדדי אתו.** שהרי שניהן הוציאו שטרותיהן בבית דין: **מר סבר בשלו הן שמין.** ולאו הפוכי מטרתא הוא דממה נפשך איכא רווחא לבעל זיבורית דאי חבריה קדים ברישא וגבי איכא גביה עידית וזיבורית וזיבורית ומגבי להאיך בינונית ואי איהו קדים וגבי בינונית הויא גביה עידית ומגבי לחבריה זיבורית: **ומר סבר בשל עולם הן שמין.** וכיון דבהדי אתו למיגבי יהבי בית דין בינונית לבעל זיבורית ברישא והדר גבי לה מייה הלכך הפוכי מטרתא הוא: **תנן זה גובה וזה גובה.** נהי נמי דאית להו לרבנן שנייהם השטרות כשרים יעמוד זה בשלו וזה בשלו אלמא ס"מ בשלו הן שמין ולאו הפוכי הוא: **כגון שלוה זה לעשר.** אלא יוכל הנושה לתובעו עד עשר שנים דאיכא רווחא דהמתנה: **אילימא ראשון לעשר.** ושני בא אלא לסוף שנה ולוה לחמש: **בהא לימא אדמון כו' הא לא מטא ומניה.** ומה היה לו לזה שהלוהו [ו]ויתבענו לסוף חמש ועדיין יהא חובו מעוכב בידו עד השלמת עשר משיהא פורע לו בחובו: **אי דמטא ומניה.** אם שלמו חמשת השנים כשבא המלוה לגוות מן הלוה: **מ"ט דרבנן.** דמכשרי שטרו של מלוה ראשון הרי הגיע זמנו והיה לו לתובעו ולא לגוות דעבד לוה לאיש מלוה: **לא גריכא דאמא.** לגביה ולוה היימנו ביומא דמשלם חמש: **ביתמי עסקינן.** שמת אחד מהן והיתומים בחיים ותובעים ואין להם קרקע שיהא שכנגדם גובה שטרו מהן דלא משעבדי מטלטלי דיתמי לבעל חוב: ה"ג **ולוקמה דאית להו ליתמי זיבורית ואית ליה לדידיה עידית וזיבורית דאי נמי בשל כל אדם הן שמין אין נפרעים כו': מתני' ג' ארצות לנשואין.** אלא ארצות הן בארץ ישראל חלוקות לענין נשואי אשה שאם נשא באחת מהן אינו יכול לכופה לילך אחריו מארץ אל ארץ: **אין מוציאין.** מזו לזו לא מעיר לעיר ולא מכרך לכרך. כרך גדול מעיר והוא מקום שווקים ומכל סביביו באים שם לסחורה וכל דבר מצוי בו: אבל

ורבנן חברך חברא את ליה. והא דמסקינן לעיל אליבא דכולי עלמא דלא איבעי ליה למימסר מודעא גבי לענמו לא איכא זכותא דאמרינן חברך חברא את ליה יש לומר דלא דמי דמה שעשאה סימן לא הוה כל כך הודאה כמו הכא שהוציא שמכר לו את השדה הילכך לא איבעי ליה למימסר מודעא אבל בהך הודאה פליגי דדמיא טפי להודאה ולפרש"י אמי שפיר דלעיל ולאי לא הוה ליה למערער למימסר מודעא דדלמא שמע המוכר לו שדה מהא וימנע למוכרה ויהיה לו הפסד שלא ימצא שדות לקנות אבל [מ]הכא גבי מכירת שדה אינו כל כך הפסד דהרבה לוקחים ימצא דאמרי איגשי זבין קנית זבינת אפסדתא [נ]):

סוף סוף כי אתו למיגבי בהדי הדדי קאתו. אע"ג דמזקקין לתובע תחילה היכא דאית ליה פסידא אין מזקקין כדמוכח התם (ב"ק דף מו: ופס) טעמא כגון דזילי נכסיה: **שלש ארצות לנשואין.** תוספתא בד"א בזמן שהיה מיהודה ואילך ביהודה או בן גליל שאילך בגליל אבל בן יהודה שאילך בגליל או בן גליל שאילך ביהודה כופין אותה לצאת שעל מנת כן נשאה: הכי

נב א ב מיי' פכ"ד מהל' מלוה ולוה הל"ח טוש"ע חו"מ סי' פה סעי' ח:
נג ג ד ה ו ז מיי' שם הל"י טוש"ע שם סעי' ג:
נד ח טוש"ע שם סעי' ה:
נה ט מיי' פי"ג מהל' חיוטת הל' י סמג לאוין פח טוש"ע אה"ע סי' עה סעי' ח:

תוספות רי"ד (המשך)

עצמך עבד לוה לאיש מלוה ולא גבית אותו בחובך אלא ודאי נראין הדברים ששטרך מזוייף הוא ואינו גובה ראובן בשטרו כלום. וחכ"א בעבור זה לא יפסל שטרו של ראובן אלא זה גובה שטר חובו וזה גובה שטר חובו. היכי דמי אי דלא מטא זמניה הא לא מטא זמניה ומ"ט דאדמון ואי דמטא זמניה הא מטא זמניה ומ"ט דרבנן פי' ההלואה האחרונה שהלוה שמעון לראובן מנה מתי היתה אם היתה עד דלא מטא זמניה דשטרא דראובן ששטרו היה עד שנה א' וקודם השנה אינו יכול לתבעו את שמעון מאותו מנה ועד שלא השלימה השנה בא ראובן אצל שמעון והלוהו מנה בהא לימא אדמון אילו חייב הייתי לך כיצד אתה לוה ממני והרי עדיין לא הגיע זמן שטרו של ראובן לגבות משמעון ובעבור זה חזר ולוה ממנו ולא יכול לגבות אותו המנה בחובו ולקח ממנו בהלואה ולא יתבטל שטרו של ראובן מפני שחזר ולוה משמעון ואי דמטא זמניה כגון שהגיעה השנה ואח"כ לוה ראובן משמעון מנה. א"כ מ"ט דרבנן שפיר קאמר אדמון [ס]דילמא א"ל שמעון אילו שטרך אמת למה לא גבית ממני המנה בחובך כיון שהגיע זמן שטרך לגבות ולקחת ממני בהלואה ועשית עצמך עבד לוה לאיש מלוה: לא צריכה בימא דמישלם מנייה מר סבר עביד איניש דיזיף ביומיה. פי' ביום שמשלמת השנה בא ראובן ולוה משמעון אדמון סבר לא עביד איניש דיזיף ביומיה שכיון שלמחר יכול לתבוע את חובו מי הביאך ליקח ממנו בהלואה היום יתתין זה היום ולמחר יגבה חובו אלא ודאי מזייף הוא. וחכמים סברי עביד דיזיף ביומיה שמא היה דחוק למעות ביוחר ולא יכול להמתין עד למחר ולקח ממנו היום בהלואה הילכך שני השטרות קיימים וזה גובה שטר חובו בזמנו וזה גובה שטר חובו בזמנו. אחמר שנים שהוציאו שטר חוב זה על זה רב נחמן אמר זה גובה וזה גובה ורב ששת אמר הפוכי משרתא למה לי אלא זה עומד בשלו זה עומד בשלו פי' כגון ראובן שהוציא שטר על שמעון שהלוהו מנה בניסן מכאן ועד שנה ושמעון הוציא שטר על ראובן שהלוהו מנה באייר מכאן ועד שנה דאליבא דכ"ע שטרות שניהן קיימים שהרי כשחזר שמעון והלוה מנה לראובן באייר עדיין לא הגיע זמנו של ראובן לגבות משמעון ומודה בזה אדמון דזה גובה וזה גובה כדאמרן ואירע הדבר שהמתין ראובן מלחבוע את שמעון עד שהשלימה שנתו של שמעון ועכשיו אנו רואין שזמן שני השטרות הגיע לגבות קסבר רב נחמן זה גובה וזה גובה שב"ד נזקקין לנכסי כל אחד ואחד לפרוע למי שכנגדו ורב ששת סבר הפוכי משרתא למה לי כאדם שטעון שתי משואות אחד בכתף ימינו וא' בכתף שמאלו מה נהנה להפך מזה לזה כיון שכוכר שניהם שוה גם עכשיו נמי כיון שההלואות שוות ושתיהן הגיע זמן לגבות יחד תצא הלואה כנגד הלואה וזה יעמוד בשלו וזה יעמוד בשלו ואמרינן דכולי עלמא עידית ועידית בינונית ובינונית זבורית ודאי הפוכי משראתא הוא כי פליגי דאית ליה לחד עידית ובינונית ואית ליה לחד זיבורית מר סבר בשלו הן שמין ומר סבר בשל כל אדם הן שמין פי' אם היו קרקעות שוות לא פליגי דהפוכי משראתא הוא אלא כי פליגי בשאין שוות כגון שהיה לו לראובן עידית ובינונית ושמעון אין לו אלא זיבורית דאתי שמעון וגבי מראובן בינונית כדין ב"ח והדר ראובן ושקיל משמעון זיבורית דאותה בינונית שגבה מראובן נעשה אצלו עידית ולא שקיל ראובן מיניה אלא זיבורית שאין בעל חוב דינו בעידית וקסבר רב נחמן בשלו הן שמין דאע"ג

מוסף רש"י

היה לך להפרע את שלך. ולא היה לך למכור לי קרקע בשביל צורך מעות (רשב"ם ב"ב קנז.). **יתומים.** בני מלוה, שגבו קרקע. מן הלוה, **בעל חוב.** של אביהן שנתחייב לו אביהן מעות (שם קכה.) **חוזר וגובה אותה מהן.** כאילו עפלה להם ממש בירושה (רע"ל צב.).

תוספות רי"ד

מכרו לו והלכה כחכמים. ההוא דאמר דקלא לברתי. פי' ציוה בשעת מיתתו שיתנו דקל א' לבתו ולא פירש באיזה רוח יתנוהו לה אזול יתמי איפלוג ולא יהבו לה דקלא אזלא היא לגבי אחי וקדחו לה סבר רב יוסף למימר היינו מתני' א"ל אביי מי דמי התם כל חד וחד מצי מדחי ליה הכא דקלא גבייהו הוא פי' התם כל א' וא' אומר אין דרכך אצלי אלא אצל חברי אבל הכא לכל אחד יש לו מן הדקל חלק שאילו היו נותנים לה הדקל קודם שיחלוקו היה מחמעט חלקו של כל א' וא'. מאי תקנתייהו ליתבו לה דקלא ולהדרי ליפלגו מרישא. ההוא דאמר דקלא לברתי שכיב ושבק תרי פלגי דיקלי יתיב רב אשי וקהדי בה מיקרו אינשי לתרי פלגי דקלי דקלא אי לא כי הוא לא סימן איזה דקל יתנו לה והלכך יכולים היתומים לסלקה באיזה דקל שירצו והניח הרבה דקלים וגם הניח שני חצאי דקלים שהיה לו בשותפות עם א' מיבציא ליה לרב אשי אם יכולין לסלקה באותן שני חצאי דקלים או דלמא דיקלא א' משמע ולא שני חצאי דקלים א"ל רב מרדכי לרב אשי הכי אמר אבימי מהגרוניא משמיה דרבינא קרו אינשי לתרין פלגי דיקלי דיקלא: **מתני'** המוציא שטר חוב על חברו והלה הוציא שמכר לו את השדה אדמון אומר אילו הייתי חייב לך היה לך להפרע את שלך כשמכרת לי את השדה וחכ"א זה היה פקח שמכר לו את השדה המלוה הוציא שטר חוב על הלוה והלוה הוציא שטר למלוה בפניהם שמכר לו המלוה שדהו ואומר שטרך הוא מזוייף או פרוע שאילו חייב הייתי לך למה מכרת השדה שלך ולא גבית המעות בחובך וחכ"א זה המלוה היה פקח שמכר לו את שדהו מפני שלא היו לו אלא מטלטלין ואם היה בא למשכנו היה מסתירן לפיכך מכר שדהו לו שיוכל למשכנו ואע"פ שהיה לו שדה אחרת היה ירא שמא היה משועבד לאחרים אבל אם המלוה קנה לאחר מכאן שדה מן הלוה מודו רבנן שיוכל לומר לו אילו חייב הייתי לך למה נתת לי מעות ולא גבית אותן בחובך ולית ליה למלוה שום טענה לומר לו: באתרא דיהבי זוזי והדר כתבי שטרא כ"ע לא פליגי דמצי א"ל היה לך להפרע את שלך כי פליגי באתרא דכתבי שטרא והדר יהבי זוזי אדמון סבר איבעי לך למימסר מודעא אשטרא ורבנן אמרי חברך חברא את ליה וחברא חברך חברא את ליה והלכה כחכמים: **מתני'** שנים שהוציאו ש"ח זה על זה אדמון אומר אילו הייתי לך כיצד אתה לוה ממני וחכ"א זה גובה שטר חובו וזה גובה שטר חובו. פי' ראובן הוציא שטר חוב על שמעון שהלוהו מנה ושמעון הוציא שטר חוב על ראובן שהלוהו מנה שטרו של שמעון הוא מאוחר לשטרו של ראובן אומר יכול שמעון לומר לראובן אילו חייב הייתי לך כמו שכתוב בשטרך למה חזרת ולוית ממני מנה ולא גבית אותו המנה ממני בחובך מי הביאך לקחת ממני בהלואה ולעשות

ג) נראה דל"ל דלימא ליה שמעון אילו שטרך אמת.

ע"ב מ"ב ס"ב ס"ג ס"ד ס"ה ס"ו ס"ז ס"ח ס"ט ס"י ס"יא ס"יב ס"יג ס"יד ס"טו ס"טז ס"יז ס"יח ס"יט ס"כ ס"כא ס"כב ס"כג ס"כד ס"כה ס"כו ס"כז ס"כח ס"כט ס"ל ס"לא ס"לב ס"לג ס"לד ס"לה ס"לו ס"לז ס"לח ס"לט ס"מ ס"מא ס"מב ס"מג ס"מד ס"מה ס"מו ס"מז ס"מח ס"מט ס"נ ס"נא ס"נב ס"נג ס"נד ס"נה ס"נו ס"נז ס"נח ס"נט ס"ס ס"סא ס"סב ס"סג ס"סד ס"סה ס"סו ס"סז ס"סח ס"סט ס"ע ס"עא ס"עב ס"עג ס"עד ס"עה ס"עו ס"עז ס"עח ס"עט ס"פ ס"פא ס"פב ס"פג ס"פד ס"פה ס"פו ס"פז ס"פח ס"פט ס"צ ס"צא ס"צב ס"צג ס"צד ס"צה ס"צו ס"צז ס"צח ס"צט ס"ק ס"קא ס"קב ס"קג ס"קד ס"קה ס"קו ס"קז ס"קח ס"קט ס"ר ס"רא ס"רב ס"רג ס"רד ס"רה ס"רו ס"רז ס"רח ס"רט ס"ש ס"שא ס"שב ס"שג ס"שד ס"שה ס"שו ס"שז ס"שח ס"שט ס"ת ס"תא ס"תב ס"תג ס"תד ס"תה ס"תו ס"תז ס"תח ס"תט ס"תי ס"תיא ס"תיב ס"תיג ס"תיד ס"תיה ס"תיו ס"תיז ס"תיח ס"תיט ס"תכ ס"תכא ס"תכב ס"תכג ס"תכד ס"תכה ס"תכו ס"תכז ס"תכח ס"תכט ס"תל ס"תלא ס"תלב ס"תלג ס"תלד ס"תלה ס"תלו ס"תלז ס"תלח ס"תלט ס"תמ ס"תמא ס"תמב ס"תמג ס"תמד ס"תמה ס"תמו ס"תמז ס"תמח ס"תמט ס"תנ ס"תנא ס"תנב ס"תנג ס"תנד ס"תנה ס"תנו ס"תנז ס"תנח ס"תנט ס"תס ס"תסא ס"תסב ס"תסג ס"תסד ס"תסה ס"תסו ס"תסז ס"תסח ס"תסט ס"תע ס"תעא ס"תעב ס"תעג ס"תעד ס"תעה ס"תעו ס"תעז ס"תעח ס"תעט ס"תפ ס"תפא ס"תפב ס"תפג ס"תפד ס"תפה ס"תפו ס"תפז ס"תפח ס"תפט ס"תצ ס"תצא ס"תצב ס"תצג ס"תצד ס"תצה ס"תצו ס"תצז ס"תצח ס"תצט ס"תק ס"תקא ס"תקב ס"תקג ס"תקד ס"תקה ס"תקו ס"תקז ס"תקח ס"תקט ס"תר ס"תרא ס"תרב ס"תרג ס"תרד ס"תרה ס"תרו ס"תרז ס"תרח ס"תרט ס"תש ס"תשא ס"תשב ס"תשג ס"תשד ס"תשה ס"תשו ס"תשז ס"תשח ס"תשט ס"תת ס"תתא ס"תתב ס"תתג ס"תתד ס"תתה ס"תתו ס"תתז ס"תתח ס"תתט ס"תתי ס"תתיא ס"תתיב ס"תתיג ס"תתיד ס"תתיה ס"תתיו ס"תתיז ס"תתיח ס"תתיט ס"תתכ ס"תתכא ס"תתכב ס"תתכג ס"תתכד ס"תתכה ס"תתכו ס"תתכז ס"תתכח ס"תתכט ס"תתל ס"תתלא ס"תתלב ס"תתלג ס"תתלד ס"תתלה ס"תתלו ס"תתלז ס"תתלח ס"תתלט ס"תתמ ס"תתמא ס"תתמב ס"תתמג ס"תתמד ס"תתמה ס"תתמו ס"תתמז ס"תתמח ס"תתמט ס"תתנ ס"תתנא ס"תתנב ס"תתנג ס"תתנד ס"תתנה ס"תתנו ס"תתנז ס"תתנח ס"תתנט ס"תתס ס"תתסא ס"תתסב ס"תתסג ס"תתסד ס"תתסה ס"תתסו ס"תתסז ס"תתסח ס"תתסט ס"תתע ס"תתעא ס"תתעב ס"תתעג ס"תתעד ס"תתעה ס"תתעו ס"תתעז ס"תתעח ס"תתעט ס"תתפ ס"תתפא ס"תתפב ס"תתפג ס"תתפד ס"תתפה ס"תתפו ס"תתפז ס"תתפח ס"תתפט ס"תתצ ס"תתצא ס"תתצב ס"תתצג ס"תתצד ס"תתצה ס"תתצו ס"תתצז ס"תתצח ס"תתצט ס"תתק ס"תתקא ס"תתקב ס"תתקג ס"תתקד ס"תתקה ס"תתקו ס"תתקז ס"תתקח ס"תתקט ס"תתר ס"תתרא ס"תתרב ס"תתרג ס"תתרד ס"תתרה ס"תתרו ס"תתרז ס"תתרח ס"תתרט ס"תתש ס"תתשא ס"תתשב ס"תתשג ס"תתשד ס"תתשה ס"תתשו ס"תתשז ס"תתשח ס"תתשט ס"תתת ס"תתתא ס"תתתב ס"תתתג ס"תתתד ס"תתתה ס"תתתו ס"תתתז ס"תתתח ס"תתתט ס"תתתי ס"תתתיא ס"תתתיב ס"תתתיג ס"תתתיד ס"תתתיה ס"תתתיו ס"תתתיז ס"תתתיח ס"תתתיט ס"תתתכ ס"תתתכא ס"תתתכב ס"תתתכג ס"תתתכד ס"תתתכה ס"תתתכו ס"תתתכז ס"תתתכח ס"תתתכט ס"תתתל ס"תתתלא ס"תתתלב ס"תתתלג ס"תתתלד ס"תתתלה ס"תתתלו ס"תתתלז ס"תתתלח ס"תתתלט ס"תתתמ ס"תתתמא ס"תתתמב ס"תתתמג ס"תתתמד ס"תתתמה ס"תתתמו ס"תתתמז ס"תתתמח ס"תתתמט ס"תתתנ ס"תתתנא ס"תתתנב ס"תתתנג ס"תתתנד ס"תתתנה ס"תתתנו ס"תתתנז ס"תתתנח ס"תתתנט ס"תתתס ס"תתתסא ס"תתתסב ס"תתתסג ס"תתתסד ס"תתתסה ס"תתתסו ס"תתתסז ס"תתתסח ס"תתתסט ס"תתתע ס"תתתעא ס"תתתעב ס"תתתעג ס"תתתעד ס"תתתעה ס"תתתעו ס"תתתעז ס"תתתעח ס"תתתעט ס"תתתפ ס"תתתפא ס"תתתפב ס"תתתפג ס"תתתפד ס"תתתפה ס"תתתפו ס"תתתפז ס"תתתפח ס"תתתפט ס"תתתצ ס"תתתצא ס"תתתצב ס"תתתצג ס"תתתצד ס"תתתצה ס"תתתצו ס"תתתצז ס"תתתצח ס"תתתצט ס"תתתק ס"תתתקא ס"תתתקב ס"תתתקג ס"תתתקד ס"תתתקה ס"תתתקו ס"תתתקז ס"תתתקח ס"תתתקט ס"תתתר ס"תתתרא ס"תתתרב ס"תתתרג ס"תתתרד ס"תתתרה ס"תתתרו ס"תתתרז ס"תתתרח ס"תתתרט ס"תתתש ס"תתתשא ס"תתתשב ס"תתתשג ס"תתתשד ס"תתתשה ס"תתתשו ס"תתתשז ס"תתתשח ס"תת

קי: שני דייני פרק שלשה עשר כתובות

הכי גרסי' בכל הספרים דאמרינן ליה זבניה הכא וזיל משום ישוב **ארץ ישראל.** מפרש ה"ר יוסף בן ה"ר יום טוב אע"ג דגרסינן בהסולת (גיטין דף מה. וסס) ההוא עבדא דכרח לא"י אתא מריה אבתריה אתא לקמיה דרבי אמי אמר ליה ניכתוב לך שטרא אדמיה ואי לא מפקענא לך מדרבי אמי בר יאשיה דדרש אל תסגיר עבד אל אדוניו בעבד שברח מחולה לארץ לארץ ישראל והכא לא מפקענא ליה מיניה אלא אמרי ליה זיל זביניה אתם מיירי כשלא היה מולא בארץ ישראל למי ימכור לך קאמר נכתוב לך שטרא אדמיה דאל"כ כל העבדים יפקיעו עצמן מידי אדוניהם שיברחו לארץ ור"ת פירש דהאי זביניה דהכא לאו מכירה ממש לאחרים אלא לעצמו והיינו נכתוב שטרא אדמיה:

ואין הכל מוציאין לאתויי מאי. ואם תאמר אמאי לא משני לאתויי עבד שברח לירושלים דרבינן לעיל ואין הכל מוציאין דרישא ויש לומר דירושלים ליכא למימר הכי דאין אנו רואים שיהיו עבדים בירושלים יותר מדאי אלא מיוחסים. ר"ת:

הוא אומר לעלות כו'. איזו נוהג בזמן הזה דאיכא סכנת דרכים והיה אומר רבינו חיים דעכשיו אינו מצוה לדור בא"י כי יש כמה מצות התלויות בארץ וכמה עונשין דאין אנו יכולין ליזהר בהם ולעמוד עליהם: **היא** אומרת לצאת כופין אותה. תימה מאי איריא בא"י אפי' בשאר ארצות נמי היאך תוכל לדוחקו לצאת ממקומו וי"ל דהכא אפי' מנוה הרע לנוה היפה:

ואימא נסבא. מהכא משמע דנסכא עדיפא ממעות ודינרין של כסף דאי פחותה מאי קושיא דאין ה"ג דהא קאמר מה שירצה מגבהו אלא ודאי עדיפא ואפילו הכי פריך ואימא נסכא היינו שכתוב בו כסף סתמא לא משמע שהוא חייב לו מנהג ואמאי מגבהו מה שירצה דמשמע שיתן לו ממנהג הפחות[פ]:

גבלה

אבל לא מעיר לכרך ולא מכרך לעיר מוציאין מנוה הרעה לנוה היפה אבל לא מנוה היפה לנוה הרעה [א]רש"ג אומר אף לא מנוה רעה לנוה יפה מפני שהנוה היפה בודק: **גמ'** בשלמא מכרך לעיר דבכרך שכיחי כל מילי בעיר לא שכיחי כל מילי אלא מעיר לכרך מ"ט מסייע ליה לרבי יוסי בר חנינא דא"ר יוסי בר חנינא [ב]מנין שישיבת כרכים קשה שנאמר [ג]ויברכו העם לכל האנשים המתנדבים לשבת בירושלים: רשב"ג אומר כו': מאי בודק כדשמואל [ד]דאמר שמואל [ה]שינוי וסת תחלת חולי מעים כתוב בספר בן סירא [ו]כל ימי עני רעים והאיכא שבתות וימים טובים כדשמואל דאמר שמואל שינוי וסת תחלת חולי מעים [ז]בן סירא אומר אף לילות בשפל גגים גגו ובמרום הרים כרמו ממטר גגים לגגו ומעפר כרמו לכרמים: **מתני'** [ח]הכל מעלין לארץ ישראל [ט]ואין הכל מוציאין הכל מעלין לירושלים ואין הכל מוציאין אחד האנשים ואחד הנשים נשא אשה בא"י וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל נשא אשה בא"י וגרשה בקפוטקיא נותן לה ממעות ארץ ישראל נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל [י]רבן שמעון בן גמליאל אומר נותן לה ממעות קפוטקיא נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בקפוטקיא נותן לה ממעות קפוטקיא: **גמ'** [יא]הכל מעלין לאתויי מאי [יב]לאתויי עבדים ולמאן דתני עבדים בהדיא לאתויי מאי לאתויי [יג]מנוה היפה לנוה הרעה ואין הכל מוציאין לאתויי מאי לאתויי [יד]עבד שברח מחוצה לארץ לארץ דאמרינן ליה זבניה הכא וזיל משום ישיבת ארץ ישראל [טו]הכל מעלין לירושלים לאתויי מאי לאתויי מנוה היפה לנוה הרעה ואין הכל מוציאין לאתויי מאי לאתויי מנוה הרעה לנוה היפה ואיידי דתנא רישא אין מוציאין תנא סיפא נמי אין מוציאין: ת"ר [טז]הוא אומר לעלות והיא אומרת שלא לעלות כופין אותה לעלות ואם לאו תצא בלא כתובה [יז]היא אומרת לעלות והוא אומר שלא לעלות כופין אותו לעלות ואם לאו יוציא ויתן כתובה היא אומרת לצאת והוא אומר שלא לצאת כופין אותה שלא לצאת ואם לאו תצא בלא כתובה הוא אומר לצאת והיא אומרת שלא לצאת כופין אותו שלא לצאת ואם לאו יוציא ויתן כתובה: [יח]נשא אשה כו': הא גופא קשיא קתני נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא נותן לה ממעות ארץ ישראל אלמא בתר שיעבודא אזלינן אימא סיפא נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל אלמא בתר גוביינא אזלינן אמר רבה [יט]מקולי כתובה שנו כאן קסבר כתובה דרבנן: רבן שמעון בן גמליאל אומר נותן לה ממעות קפוטקיא: קסבר [כ]כתובה דאורייתא תנו רבנן [כא]המוציא שטר חוב על חבירו כתוב בו בבל מגבהו ממעות בבל כתוב בו ארץ ישראל מגבהו ממעות ארץ ישראל כתוב בו סתם הוציאו בבבל מגבהו ממעות בבל הוציאו בארץ ישראל מגבהו ממעות ארץ ישראל [כב]כתוב בו כסף סתם מה [כג]שירצה לוה מגבהו מה שאין כן בכתובה אהייא אמר רב משרשיא אריש לאפוקי מדרשב"ג דאמר כתובה דאורייתא: כתוב בו כסף סתם מה שירצה לוה מגבהו [כד]ואימא נסכא א"ר אלעזר דכתיב ביה מטבע ואימא פריטי אמר רב פפא פריטי דכספא לא עבדי אינשי ת"ר [כה]לעולם ידור אדם בא"י אפי' בעיר שרובה עובדי כוכבים ואל ידור בחו"ל ואפילו בעיר שרובה ישראל [כו]שכל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה וכל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה שנא' [1]לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים [כז]וכל שאינו דר בארץ אין לו אלוה אלא לומר לך כל הדר בחו"ל כאילו עובד עבודת כוכבים וכן בדוד הוא אומר [2]כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים וכי מי אמר לו לדוד לך עבוד אלהים אחרים אלא לומר לך כל הדר בחו"ל כאילו עובד עבודת כוכבים [כח]ר' זירא הוה קמשתמיט מיניה דרב יהודה דבעא למיסק לארץ ישראל דאמר רב יהודה [כט]כל העולה מבבל לארץ ישראל עובר בעשה שנאמר בבלה

הכי גרסי' בכל הספרים דאמרינן ליה זבניה הכא וזיל משום ישוב **ארץ ישראל.** מפרש ה"ר יוסף בן ה"ר יום טוב אע"ג דגרסינן בהסולת (גיטין דף מה. וסס) ההוא עבדא דכרח לא"י אתא מריה אבתריה אתא לקמיה דרבי אמי אמר ליה ניכתוב לך שטרא אדמיה ואי לא מפקענא לך מדרבי אמי בר יאשיה דדרש אל תסגיר עבד אל אדוניו בעבד שברח מחולה לארץ לארץ ישראל והכא לא מפקענא ליה מיניה אלא אמרי ליה זיל זביניה אתם מיירי כשלא היה מולא בארץ ישראל למי ימכור לך קאמר נכתוב לך שטרא אדמיה דאל"כ כל העבדים יפקיעו עצמן מידי אדוניהם שיברחו לארץ ור"ת פירש דהאי זביניה דהכא לאו מכירה ממש לאחרים אלא לעצמו והיינו נכתוב שטרא אדמיה:

ואין הכל מוציאין לאתויי מאי. ואם תאמר אמאי לא משני לאתויי עבד שברח לירושלים דרבינן לעיל ואין הכל מוציאין דרישא ויש לומר דירושלים ליכא למימר הכי דאין אנו רואים שיהיו עבדים בירושלים יותר מדאי אלא אלא מיוחסים. ר"ת:

הוא אומר לעלות כו'. איזו נוהג בזמן הזה דאיכא סכנת דרכים והיה אומר רבינו חיים דעכשיו אינו מצוה לדור בא"י כי יש כמה מצות התלויות בארץ וכמה עונשין דאין אנו יכולין ליזהר בהם ולעמוד עליהם: **היא** אומרת לצאת כופין אותה. תימה מאי איריא בא"י אפי' בשאר ארצות נמי היאך תוכל לדוחקו לצאת ממקומו וי"ל דהכא אפי' מנוה הרע לנוה היפה:

ואימא נסבא. מהכא משמע דנסכא עדיפא ממעות ודינרין של כסף דאי פחותה מאי קושיא דאין ה"ג דהא קאמר מה שירצה מגבהו אלא ודאי עדיפא ואפילו הכי פריך ואימא נסכא היינו שכתוב בו כסף סתמא לא משמע שהוא חייב לו מנהג ואמאי מגבהו מה שירצה דמשמע שיתן לו ממנהג הפחות[פ]:

גבלה

אבל לא מעיר לכרך ולא מכרך לעיר מוציאין מנוה הרעה לנוה היפה אבל לא מנוה היפה לנוה הרעה [א]רש"ג אומר אף לא מנוה רעה לנוה יפה מפני שהנוה היפה בודק: **גמ'** בשלמא מכרך לעיר דבכרך שכיחי כל מילי בעיר לא שכיחי כל מילי אלא מעיר לכרך מ"ט מסייע ליה לרבי יוסי בר חנינא דא"ר יוסי בר חנינא [ב]מנין שישיבת כרכים קשה שנאמר [ג]ויברכו העם לכל האנשים המתנדבים לשבת בירושלים: רשב"ג אומר כו': מאי בודק כדשמואל [ד]דאמר שמואל [ה]שינוי וסת תחלת חולי מעים כתוב בספר בן סירא [ו]כל ימי עני רעים והאיכא שבתות וימים טובים כדשמואל דאמר שמואל שינוי וסת תחלת חולי מעים [ז]בן סירא אומר אף לילות בשפל גגים גגו ובמרום הרים כרמו ממטר גגים לגגו ומעפר כרמו לכרמים: **מתני'** [ח]הכל מעלין לארץ ישראל [ט]ואין הכל מוציאין הכל מעלין לירושלים ואין הכל מוציאין אחד האנשים ואחד הנשים נשא אשה בא"י וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל נשא אשה בא"י וגרשה בקפוטקיא נותן לה ממעות קפוטקיא וגרשה בקפוטקיא נותן לה ממעות ארץ ישראל נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל [י]רבן שמעון בן גמליאל אומר נותן לה ממעות קפוטקיא נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בקפוטקיא נותן לה ממעות קפוטקיא: **גמ'** [יא]הכל מעלין לאתויי מאי [יב]לאתויי עבדים ולמאן דתני עבדים בהדיא לאתויי מאי לאתויי [יג]מנוה היפה לנוה הרעה ואין הכל מוציאין לאתויי מאי לאתויי [יד]עבד שברח מחוצה לארץ לארץ דאמרינן ליה זבניה הכא וזיל משום ישיבת ארץ ישראל [טו]הכל מעלין לירושלים לאתויי מאי לאתויי מנוה היפה לנוה הרעה ואין הכל מוציאין לאתויי מאי לאתויי מנוה הרעה לנוה היפה ואיידי דתנא רישא אין מוציאין תנא סיפא נמי אין מוציאין: ת"ר [טז]הוא אומר לעלות והיא אומרת שלא לעלות כופין אותה לעלות ואם לאו תצא בלא כתובה [יז]היא אומרת לעלות והוא אומר שלא לעלות כופין אותו לעלות ואם לאו יוציא ויתן כתובה היא אומרת לצאת והוא אומר שלא לצאת כופין אותה שלא לצאת ואם לאו תצא בלא כתובה הוא אומר לצאת והיא אומרת שלא לצאת כופין אותו שלא לצאת ואם לאו יוציא ויתן כתובה: [יח]נשא אשה כו': הא גופא קשיא קתני נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא נותן לה ממעות ארץ ישראל אלמא בתר שיעבודא אזלינן אימא סיפא נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל אלמא בתר גוביינא אזלינן אמר רבה [יט]מקולי כתובה שנו כאן קסבר כתובה דרבנן: רבן שמעון בן גמליאל אומר נותן לה ממעות קפוטקיא: קסבר [כ]כתובה דאורייתא תנו רבנן [כא]המוציא שטר חוב על חבירו כתוב בו בבל מגבהו ממעות בבל כתוב בו ארץ ישראל מגבהו ממעות ארץ ישראל כתוב בו סתם הוציאו בבבל מגבהו ממעות בבל הוציאו בארץ ישראל מגבהו ממעות ארץ ישראל [כב]כתוב בו כסף סתם מה [כג]שירצה לוה מגבהו מה שאין כן בכתובה אהייא אמר רב משרשיא אריש לאפוקי מדרשב"ג דאמר כתובה דאורייתא: כתוב בו כסף סתם מה שירצה לוה מגבהו [כד]ואימא נסכא א"ר אלעזר דכתיב ביה מטבע ואימא פריטי אמר רב פפא פריטי דכספא לא עבדי אינשי ת"ר [כה]לעולם ידור אדם בא"י אפי' בעיר שרובה עובדי כוכבים ואל ידור בחו"ל ואפילו בעיר שרובה ישראל [כו]שכל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה וכל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה שנא' [1]לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים [כז]וכל שאינו דר בארץ אין לו אלוה אלא לומר לך כל הדר בחו"ל כאילו עובד עבודת כוכבים וכן בדוד הוא אומר [2]כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים וכי מי אמר לו לדוד לך עבוד אלהים אחרים אלא לומר לך כל הדר בחו"ל כאילו עובד עבודת כוכבים [כח]ר' זירא הוה קמשתמיט מיניה דרב יהודה דבעא למיסק לארץ ישראל דאמר רב יהודה [כט]כל העולה מבבל לארץ ישראל עובר בעשה שנאמר בבלה

תורה אור השלם

1. וְיִבָרְכוּ הָעָם לְכָל הָאֲנָשִׁים הַמִּתְנַדְּבִים לָשֶׁבֶת בִּירוּשָׁלִָם: נחמיה יא ב
2. כָּל יְמֵי עֲנִי רָעִים וְטוּב לֵב מִשְׁתֵּה תָמִיד:
משלי טו טו
3. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִתֶּת לָכֶם אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים: ויקרא כה לח
4. וְעַתָּה יִשְׁמַע נָא אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ אֶת דִּבְרֵי עַבְדּוֹ אִם יְיָ הֵסִיתְךָ בִּי יָרַח מִנְחָה וְאִם בְּנֵי הָאָדָם אֲרוּרִים הֵם לְפָנַי יְיָ כִּי גֵרְשׁוּנִי הַיּוֹם מֵהִסְתַּפֵּחַ בְּנַחֲלַת יְיָ לֵאמֹר לֵךְ עֲבֹד אֱלֹהִים אֲחֵרִים:
שמואל א כו יט

תוספות רי"ד

דהאי בינונית דגבה שמעון מראובן לכ"ע הוה בינונית אין ראובן חוזר וגובה ממנה דלגבי דידיה דלית ליה אלא זיבורית נעשה עידית ואין ב"ח גובה ממנה אלא מן הזיבורית ונמצא שמעון משתכר שגבה בינונית והגבה זיבורית ואע"פ שבשומא הן גובים נוח לו לאדם להיות לו מעט בינונית מהרבה זיבורית. וכגון שאין מעות לראובן שאילו היה לו מעות היה מגבהו לשמעון מעות ועוד היה חוזר וגובה אותן ממנו ולא היה יכול להגביהו קרקע כיון שיש לו מעות כדכתבינן לעיל בפ' הכותב. ורב ששת סבר בשל עולם הם שמין שאע"פ שאלו נעש' עידית כיון דלכ"ע חשיבא בינונית ממנה גובה ראובן ונמצא שלא הרויח כלום הפוכי משתתא הוא הילכך זה יעמוד בשלו וזה יעמוד בשלו והאי דאמר רבנן זה גובה וזה גובה כגון שזמנו של שני לגבות הוא מאוחר מזמנו של ראשון שהראשון גובה חובו בזמנו מן השני והשני ממתין עד שיגיע זמנו לגבות מן הראשון ונמצא הראשון משתכר בהמתנת זמן אבל לעולם היכא דזמן בביתים שוה זה יעמוד בשלו וזה יעמוד בשלו. וקי"ל רב נחמן ורב ששת הלכה כרב נחמן בדיני והכי נמי אמרינן בהלכתא קמייתא דב"ק בשלו הן שמין: **מתני'** שלש ארצות לנישואין יהודה עבר הירדן והגליל אין מוציאין מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל באותה הארץ מוציאין מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל לא מעיר לכרך ומכרך לעיר מוציאין מנוה הרע לנוה היפה אבל לא מנוה היפה לנוה הרע רשב"ג אומר אף לא מנוה הרע לנוה היפה בודק. פי' ג' ארצות הן כא"י חלוקות זו מזו לנשואי אשה שאם נשא אשה בא' מהן אינו יכול לכופה לצאת אחריו מארץ לארץ אין מוציאין מזו לזו לא מעיר לעיר ולא מכרך לכרך כרך גדול מעיר והוא מקום שוקים ומכל סביבותיה באים שם לסחורה וכל דבר מצוי בו אבל באותה הארץ מוציאין מראשה ועד סופה מעיר לעיר ומכרך לכרך אבל לא מעיר לכרך ולא מכרך לעיר. בשלמא מכרך לעיר לא דבכרך שכיחי כל מילי אלא מעיר לכרך מ"ט לא מפני שישיבת כרכים קשה דא"ר יוסי מנין שישיבת כרכים קשה שנאמר ויברכו העם לכל האנשים המתנדבים לשבת בירושלים פי' ומפני זה ישיבתן קשה שהכל מתישבין שם והבתים דחוקים זה לזה ואין שם אויר אבל בעיר יש גנות ופרדסים סמוכין לבתים ואיירין יפה. רשבג"א וכו' מאי בודק כשמואל דאמר שמואל שינוי וסת תחלת חולי ואפילו מרעה לטובה בודק את

מוסף רש"י

שינוי וסת. משנה וסת ואוכל יותר, שאינו רגיל לאכול, היינו מחלת חולי מעים, לפיכך אפילו שבתות וימים טובים רעים לו (סנהדרין קא:). שיני וסת, חוק, כמו עני שכל ימות החול אוכל פת חריבה וכשבת אוכל בשר, הכי נמי בחלת חולי, מתון כך מתחיל לחלות, ואות דגרסי חולי מעיים (רשב"ם ב"ב קמ:). בשפל גגים גגו. שעני הוא ואינו יכול להגביהו, לפיכך ממטר גגים לגגו, שיורד מטר הגגים הגבוהים לגגו ומזלפים עליו הגשמים ואין לו מנוחה אפילו בלילות, ובמרום הרים כרמו. שאין לו הגנה יד לקנות כרם בשפלה בדמים יקרים וקונה לו בחלק מן ההרים בזול, וכל עפר שהוא מוציא לזבל (ולדיר) מוליך הרוח מן ההר לשאר כרמים שבבקעה ומגלה העני מפקיד (סנהדרין קז:). נותן לה ממעות ארץ ישראל. שהן קלות (לעיל י:). נותן לה ממעות א"י. מנין הכתוב בכתובה, לחזלון נקולא, רשב"ג אומר נותן לה ממעות קפוטקיא. שנשתעבד בהן כשאר מלוה, דקסבר כתובה דאורייתא (שם). לאתויי עבדים. שאם יש לו עבד כנעני מהול למכור ורוצה הבעל שלא ימכירו אלא בא"י, כופין את רבו להעלותו (ערכין ג:). מנוה היפה. דמו"ל, לנוה הרעה. דל"י, ואין אשתו יכולה לעכב עליו, וכן מא"י לירושלים (שם). מקולי כתובה שנו כאן. זה אחד מקולי כתובה (בכורות נב:). ר' זירא הוה קמשתמיט מיניה דרב יהודה. היה יראת גילוות לו, משום דהוה בני ר' זירא למיסק לארץ ישראל דיכולא ליה, ורב יהודה לא סבירא ליה, ורבא פן יגזור עליו מלוך (שבת מא. וכעי"ז ברכות כד: בר' אבא).

תוספות רי"ד (המשך)

הגיף ומעורר עליו חלאים. תוספתא ג' ארצות לנישואין יהודה עבר הירדן והגליל במד"א בזמן שהיה מיהודה ואירש אשה ביהודה או בן גליל שאירשה בגליל אבל בן יהודה שאירש אשה בגליל כופין אותו לצאת שע"מ כן נשאה. מוציאין מעיר שרובה עובדי כוכבים לעיר שרובה ישראל ולא מעיר שרובה ישראל לעיר שרובה עובדי כוכבים. ושאל רב צמח גאון ז"ל ראובן יש לו בית בארצו ועמקו וסחורתו בה ונשא אשה ממדינה אחרת ויש ביניהם מהלך ב' ימים ומחצה כשיעור יהודה וגליל ולאחר זמן אמר לאשתו בואי עמי למדינתי שעסקי וסחורתי בה ואע"פ שהמדינה שלי קטנה מזו יש בה ב"ה ומרחץ וריחים וחומה ולא רצתה ללכת עמי ומה יש מן הדין והשיב שאלה זו כבר שאלתם אותה בימי גאון אבא מרי ז"ל וכך צוה וכתב לכם. שנינו ג' ארצות לנישואין יהודה ועבר הירדן והגליל מיהודה לגליל ומגליל ליהודה אין מוציאין מראש הגליל לסוף יהודה מוציאין וכשמוציאין אין מוציאין אלא מעיר לעיר ומכרך לכרך ואם אמרה איני יוצאה אין לה כתובה אבל מעיר לכרך ומכרך לעיר אין מוציאין ואם אינה יוצאה יש לה כתובה. כל מקום שהוא כשיעור יהודה וגליל כך אנו עושי' ואם יש בעיר שמוליכה מרחץ ושווקים וכשיחו בה כל מילי אם אינה יוצאה אין לה כתובה ואם יש בין עיר לעיר אביה מהלך יום אחד צריך להוליכה לבית אביה בכל שנה שמצאנו בפ' המדיר בדרך רחוקה שאמרו חכמים מהלך יום א': **מתני'** הכל מעלין לא"י ואין הכל מוציאין הכל מעלין לירושלים ואין הכל מוציאין א' אנשים א' נשים וא' עבדים. הכל לאתויי מאי לאתויי מנוה היפה לנוה הרע ואין הכל מוציאין לאתויי עבד כנעני שברח מא"ל לארץ פי' דכפינן לרבו וכתיב ליה גיטא דחירותא דכתיב ליה שטר אדמיה הכל מעלין מירושלים אפילו מנוה היפה לנוה הרע ואין הכל מוציאין לאתויי מאי דאפילו מנוה הרע לנוה היפה: ת"ר הוא אומר לעלות והיא אומרת שלא לעלות כופין אותה לעלות ואם לא יוציא ויתן [בלא] כתובה. היא אומרת לעלות והוא אומר שלא לעלות כופין אותו לעלות ואם לא יוציא ויתן כתובה. הוא אומר לצאת והיא אומרת שלא לצאת כופין אותו שלא לצאת ואם לא

מדרים לז: ס"ב קמו. סנהדרין קא. ע"ש, ג) [סנהדרין ק:], ג) [ערכין ג.], ד) [גיטין מד:], ה) [ע"ז י.], [ע"ש בתוס' ד"ה נותן לה], ו) [ערכין ג:], ז) [שם ע"ש], ח) [תוספתא פי"ב ע"ש], ט) [ב"ב קנ: בכורות נב.], י) [ע' תוס' לעיל י. ד"ה ל"ר נתמן וע"ע היטב תוס' סוטה מז. ד"ה אינו], כ) [תוספתא פי"ב], ל) [ע' תוס' מנחות קז. ד"ה ולאמא וכו' דאין מהכא סתירה וקונית דב"ב קסה: ע"ש], מ) ב"ב קסה: מנחות קז., נ) [תוספ' ע"ז פ"ה], ס) [ל"ל וכו כל גי' הע"י], ע) שבת מא. ברכות כד:, פ) [וע"ע מו' ב"ב קסה: ותו' מנחות קז. ד"ה ולאמא].

מוסף רש"י

שינוי וסת. משנה וסת ואוכל יותר, שאינו רגיל לאכול, היינו מחלת חולי מעים, לפיכך אפילו שבתות וימים טובים רעים לו (סנהדרין קא:). שיני וסת, חוק, כמו עני שכל ימות החול אוכל פת חריבה וכשבת אוכל בשר, הכי נמי בחלת חולי, מתון כך מתחיל לחלות, ואות דגרסי חולי מעיים (רשב"ם ב"ב קמ:). בשפל גגים גגו. שעני הוא ואינו יכול להגביהו, לפיכך ממטר גגים לגגו, שיורד מטר הגגים הגבוהים לגגו ומזלפים עליו הגשמים ואין לו מנוחה אפילו בלילות, ובמרום הרים כרמו. שאין לו הגנה יד לקנות כרם בשפלה בדמים יקרים וקונה לו בחלק מן ההרים בזול, וכל עפר שהוא מוציא לזבל (ולדיר) מוליך הרוח מן ההר לשאר כרמים שבבקעה ומגלה העני מפקיד (סנהדרין קז:). נותן לה ממעות ארץ ישראל. שהן קלות (לעיל י:). נותן לה ממעות א"י. מנין הכתוב בכתובה, לחזלון נקולא, רשב"ג אומר נותן לה ממעות קפוטקיא. שנשתעבד בהן כשאר מלוה, דקסבר כתובה דאורייתא (שם). לאתויי עבדים. שאם יש לו עבד כנעני מהול למכור ורוצה הבעל שלא ימכירו אלא בא"י, כופין את רבו להעלותו (ערכין ג:). מנוה היפה. דמו"ל, לנוה הרעה. דל"י, ואין אשתו יכולה לעכב עליו, וכן מא"י לירושלים (שם). מקולי כתובה שנו כאן. זה אחד מקולי כתובה (בכורות נב.). ר' זירא הוה קמשתמיט מיניה דרב יהודה. היה יראת גילוות לו, משום דהוה בני ר' זירא למיסק לארץ ישראל דיכולא ליה, ורב יהודה לא סבירא ליה, ורבא פן יגזור עליו מלוך (שבת מא. וכעי"ז ברכות כד: בר' אבא).

תוספות רי"ד (המשך)

הגיף ומעורר עליו חלאים. תוספתא ג' ארצות לנישואין יהודה עבר הירדן והגליל במד"א בזמן שהיה מיהודה ואירש אשה ביהודה או בן גליל שאירשה בגליל אבל בן יהודה שאירש אשה בגליל כופין אותו לצאת שע"מ כן נשאה. מוציאין מעיר שרובה עובדי כוכבים לעיר שרובה ישראל ולא מעיר שרובה ישראל לעיר שרובה עובדי כוכבים. ושאל רב צמח גאון ז"ל ראובן יש לו בית בארצו

בכלי שרת כתיב. קרא דלעיל מיירי כתיב כי כה אמר ה' אל העמודים ועל הים ועל המכונות וגו': **שלא יעלו כחומה.** יחד כיד חזקה: **אם תעירו ואם תעוררו.** שתי שבועות בכל אחת: **שלא יגלו את הקץ.** נביאים שביניהם: **ושלא ירחקו את הקץ.** בעונם. ל"א שלא ידחקו גרסינן לשון דוחק שלא יכבו בתחנונים על כך יותר מדאי: **ושלא יגלו את הסוד.** אמרי לה סוד העבור ואמרי לה סוד טעמי התורה: **מאיר את בשרכם.** לשון הפקר: **וכל יאמר שכן חליתי.** כלומר אל יתרעם לומר לא לי כי כולם נשואי עון: **אפה על אדמה טמאה תמות.** מקרא הוא בנבואת עמוס: **ארונו בא.** לקוברו בא"י: **כך אסור לנאת מכבל.** לפי שיש שם שיבות המרבילות תורה תמיד: **דנפק מפומבדיתא לבי כובי.** לגור שם: **א"י קולטתן.** כדמפרש: **אילימא ליוחסין.** שנושאין נשים מא"י והא בבל מיוחס טפי דאמר מר בפרק עשרה יוחסין (קדושין דף עא.): **כל הארצות.** הרי הן אצל בבל: **דעיסה.** המעורבת שאין מיכר בה מה בתוכה כך כל המשפחות ספק ט': **אלא לענין קבורה.** של בבל מוליכין ארונותיהם ליקבר בא"י ושל שאר ארצות הרחוקים מא"י וקרובים לבבל קוברים בבבל שיש שם זכות תורה: **וקרו ליה.** לימות המשיח: **לעם עליה.** על א"י: **הרוא בנפליס כתיב.** ולעולם בא"י: **איכן חייס.** בתמיה: **ע"י גלגול.** מתגלגלים העצמות עד א"י וחיין שם: **מחילות נעשה להם בקרקע.** ועומדים על רגליהם והולכים במחילות עד א"י ושם מבצבצין ויוצאים: **דכריס בגו.** יש כאן דכריס מסותרים בדבר זה ולריך לתת להם לב: **אלדיק גמור היה.** ולא היה לריך לזכות א"י: **שלחו ליה אחוהי לרבה.** רבה בר נחמני בפומבדיתא היה והיה לו אחים בא"י ושלחו אגרת זו כדי שיעלה אצלם: **אילפא מוסיף בה דכריס.** עוד שלחו לו כן: **מעשה באחד שהיה מצטער על אשה אחת.** שנתן בה עיניו והיא בא"ל: **ואע"פ שחכם אחה.** יפה לך לעלות כאן ללמוד מפי רב שאין דומה הלומד מעצמו כו': **וא"ה אין לך רב.** כאן שיוכל ללמדך: שאין

[1]בבלה יובאו ושמה יהיו עד יום פקדי אותם נאם ה' ורבי זירא ההוא בכלי שרת כתיב ורב יהודה כתיב קרא אחרינא [2]השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה וגו' ורבי זירא ההוא שלא יעלו ישראל [ו]בחומה ורב יהודה השבעתי אחרינא כתיב ורבי זירא ההוא מיבעי ליה לכדרבי יוסי ברבי חנינא דאמר ג' שבועות הללו למה אחת שלא יעלו ישראל בחומה ואחת שהשביע הקדוש ברוך הוא את ישראל שלא ימרדו באומות העולם ואחת שהשביע הקדוש ברוך הוא את העובדי כוכבים שלא ישתעבדו בהן בישראל יותר מדאי ורב יהודה [2]אם תעירו ואם תעוררו כתיב ורבי זירא מיבעי ליה לכדרבי לוי דאמר שש שבועות הללו למה תלתא הני דאמרן אינך שלא יגלו את הקץ ושלא ירחקו את הקץ ושלא יגלו הסוד לעובדי כוכבים [2]בצבאות או באילות השדה אמר רבי אלעזר אמר להם הקב"ה לישראל אם אתם מקיימין את השבועה מוטב ואם לאו אני מתיר את בשרכם כצבאות וכאילות השדה אמר רבי אלעזר [א]כל הדר בארץ ישראל שרוי בלא עון שנאמר [3]ובל יאמר שכן חליתי העם היושב בה נשוא עון א"ל [ג]רבא לרב אשי אנן בסובלי חלאים מתנינן לה אמר רב ענן [ג]כל הקבור בארץ ישראל כאילו קבור תחת המזבח כתיב הכא [4]מזבח אדמה תעשה לי וכתיב התם [5]וכפר אדמתו עמו עולא הוה רגיל דהוה סליק לארץ ישראל נח נפשיה בחוץ לארץ אתו אמרו ליה לרבי אלעזר אמר אנת עולא [6]על אדמה טמאה תמות אמרו לו ארונו בא אמר להם [ד]אינו דומה קולטתו מחיים לקולטתו לאחר מיתה ההוא גברא דנפלה ליה יבמה בי חוזאה אתא לקמיה דר' חנינא א"ל מהו למיחת וליבמה [ד]א"ל [ד]אחיו נשא כותית ומת ברוך המקום שהרגו והוא ירד אחריו אמר רב יהודה אמר שמואל [ה]כשם שאסור לצאת מארץ ישראל לבבל כך אסור לצאת מבבל לשאר ארצות רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו אפילו מפומבדיתא לבי כובי ההוא דנפק מפומבדיתא לבי כובי שמתיה רב יוסף ההוא דנפק מפומבדיתא לאסתוניא שכיב אמר אביי [ה]אי בעי האי צורבא מרבנן הוה חיי רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו כשרין שבבבל א"י קולטתן כשרין שבשאר ארצות בבל קולטתן למאי אילימא ליוחסין והאמר מר [ו]כל הארצות עיסה לארץ ישראל וארץ ישראל עיסה לבבל אלא לענין קבורה אמר רב יהודה כל הדר בבבל כאילו דר בארץ ישראל שנאמר [7]הוי ציון המלטי יושבת בת בבל אמר אביי נקטינן בבל לא חזיא חבלי דמשיח תרגמה אהוצל דבנימין וקרו ליה קרנא דשיזבתא א"ר אלעזר מתים שבחוץ לארץ אינם חיים שנאמר [8]ונתתי צבי בארץ חיים ארץ שצביוני בה מתיה חיים שאין צביוני בה אין מתיה חיים מתיב ר' אבא בר ממל [9]יחיו מתיך נבלתי יקומון מאי לאו יחיו מתיך מתים שבא"י נבלתי יקומון מתים שבחוץ לארץ ומאי ונתתי צבי בארץ חיים אנבוכד נצר הוא דכתיב דאמר רחמנא מייתינא עלייהו מלכא דקליל כי טביא א"ל רבי מקרא אחר אני דורש [10]נותן נשמה לעם עליה ורוח להולכים בה ואלא הכתיב נבלתי יקומון ההוא בנפלים הוא דכתיב ורבי אבא בר ממל האי נותן נשמה לעם עליה מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדרבי אבהו דאמר ר' אבהו אפילו שפחה כנענית שבא"י מובטח לה שהיא בת העולם הבא כתיב הכא לעם עליה וכתיב התם [11]שבו לכם פה עם החמור [ז]עם הדומה לחמור ורוח להולכים בה א"ר ירמיה בר אבא א"ר יוחנן [ח]כל המהלך ארבע אמות בארץ ישראל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ולר' אלעזר צדיקים שבחוץ לארץ אינם חיים אמר רבי אילעא [ט]ע"י גלגול מתקיף לה ר' אבא סלא רבא גלגול לצדיקים צער הוא אמר אביי מחילות נעשות להם בקרקע [12]ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם אמר קרנא דברים בגו יודע היה יעקב אבינו שצדיק גמור היה ואם מתים שבחוצה לארץ חיים למה הטריח את בניו [ח]שמא לא יזכה למחילות כיוצא בדבר אתה אומר [13]וישבע יוסף את בני ישראל וגו' א"ר חנינא דברים בגו יודע היה יוסף בעצמו שצדיק גמור היה ואם מתים שבחוצה לארץ חיים למה הטריח את אחיו ארבע מאות פרסה [ט]שמא לא יזכה למחילות שלחו ליה אחוהי לרבה יודע היה יעקב שצדיק גמור היה וכו' אילפא מוסיף בה דברים מעשה באחד שהיה מצטער על אשה אחת וביקש לירד כיון ששמע כזאת גלגל בעצמו עד יום מותו אף על פי שחכם גדול אתה אינו דומה לומד מעצמו ללומד מרבו וא"ת אין לך רב יש לך רב ומנו רבי יוחנן ואם אין אתה עולה הזהר בשלשה דברים אל תרבה בישיבה שישיבה קשה לתחתוניות ואל תרבה בעמידה שעמידה קשה ללב ואל תרבה בהליכה שהליכה קשה לעינים אלא שליש בישיבה שליש בעמידה שליש בהילוך כל ישיבה שאין עמה סמיכה עמידה נוחה הימנה עמידה ס"ד והאמרת עמידה קשה ללב אלא ישיבה שאין

בבלה יובאו ושמה יהיו. אע"ג דהאי קרא בגלות כתיב י"ל דבגלות שני נמי קפיד קרא: **שלא** יגלו סוד. העיבור כדאמרינן (שבת דף עה.) כי היא חכמתכם ובינתכם זהו סוד העיבור: בגבוסיהן

מסורת הש"ס

ה) ל"ל כתוספה וכן בממון. יעב"ץ. ו) [אפשר דל"ל דגיגה וכ"א בע"י דהא בסמת רבא מולד רב אבי כדאיתא קדושין עב: ובילקוט איתא ר' אבא]. ז) [תוספתא דמסכת ע"ז פ"ה]. ח) [ל"ל אם אחיו של זה נשא. רש"ל]. ט) [תגיגה ה.]. י) [קדושין סט: ודף עא.]. יא) קדושין סח. [יבמות סב.] כ"ק מע. נדה ח.]. יב) נ"א שלא קיבל עליו עול מלילות [וכן ג' הילקוט וס"א בע"ר]. יג) נ"א שלא קיבל עליו וכו'. יד) [וע"ע רש"י קדושין סט: ועא. ד"ה עיסה].

גליון הש"ם

גמ' ע"י גלגול. עיין סוטה ה ע"א תוס' ד"ה כל אדם:

מוסף רש"י

כל הארצות עיסה לארץ ישראל. עיסה, פפק עירובין כעיסה זו שמעכרכן בה שאור מים וקמח מלח וקוכין (קדושין סט:) וכשם ר' משה מרוטמ"ש שמעתי עיסה כפפולת ענבים שנמחט משקה שלהם (שם עא.) כל האדמות עיסה, פפולת אצל ארץ ישראל, לפי שבני ארץ ישראל שעסוקין לבדוק ביתוסים, לפי שהכהנים מגיים שם, וארץ ישראל עיסה לבבל. שעוזרת הפרישה ויצא משם (שם סט:). **שבו לכם פה עם החמור.** אליעזר עבד אברהם הוה (יבמות סב.).

תוספות רי"ד

יוציא ריתן כתובה. היא אומרת לצאת והוא אומר שלא לצאת כופין אותה שלא תצא ואם לאו תצא שלא בכתובה: **מתני'** נשא אשה בארץ ישראל וגירשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בארץ ישראל וגירשה בקפודקיאה נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפודקיאה וגירשה בארץ ישראל נותן לה ממעות קפודקיאה. נשא אשה בקפודקיאה וגירשה בקפודקיאה נותן לה ממעות קפודקיאה. פי' מעות קפודקיאה הן גדולות ממעות ארץ ישראל. ואמרי' הא גופא קשיא קתני נשא אשה בארץ ישראל וגירשה בקפודקיאה נותן לה ממעות ארץ ישראל אלמא בתר שעבודא אזלינן והדר תני נשא אשה בקפודקיאה וגירשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל אלמא בתר גוביינא אזלינן אמר רבא מקולי כתובה שנו כאן פי' זו היא א' מקולות שהעלו חכמים בכתובה וקסבר ת"ק כתובת אשה מדרבנן ורשב"ג סבר כתובת אשה דאורייתא פלוגתא היא בשמעתא קמייתא דמכלתין: ת"ר המוציא שט"ח על חכירו כתוב בבבל מגבהו ממעות בבל כתוב בארץ ישראל מגבהו ממעות ארץ ישראל כתוב בו סתם הוציאו בבבל מגבהו ממעות בבל הוציאו בארץ ישראל מגבהו ממעות ארץ ישראל. מה שאין כן בכתובה. אהייא אמר רב משרשיא ארישא ולאפוקי מדרשב"ג דאמר כתובה דאורייתא. פי' ארישא קאי דתני כתוב בו בבבל וכו' אלמא בתר שעבודא אזלי' ולאו בתר גוביינא משא"כ בכתובה דלא אזלינן בתר שעבודא אלא להקל שאם היה השעבוד במקו' שהמטבע גדול והגוביינא במקום פחות ממנו אזלינן בתר גוביינא דכתובה היא מדרבנן ולא דמיא לב"ח. ולאפוקי מדרשב"ג דאמר כתובה דאורייתא ודינה כדין ב"ח ואין הלכה כרשב"ג חדא דהא מתניתא מפקא מינה. ותו דתנן סתמא בפ' יש כסור לנחלה דלא כתיה דתנן התם הבכור נוטל פי שנים בנכסי האב ואינו נוטל פי שנים בנכסי האם ואינו נוטל בשבח ולא בראוי בכמוחזק ולא האשה בכתובתה ולא בנות במזונותיהן ולא היבם וכולן אינן נוטלין בשבח ולא בראוי בכמוחזק ואקשי' בגמ' על מאי דתני ולא האשה בכתובתה איני והאמר שמואל ב"ח גובה את השבח. א"ר אבא מקולי כתובה שאנו כאן. אלמא קילא כתובה מב"ח דב"ח טריף משבחא דלוקח שאע"פ שהלוקח השביחה לאחר

ת"ר לעילם ידור אדם בארץ ישראל ואפילו בעיר שרובה עובדי כוכבים ולא ידור בח"ל ואפילו בעיר שרובה ישראל שכל הדר בא"י ישראל דומה כמי שיש לו אלוה וכו' [ו] שנאמר לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים וכך בדוד הוא אומר כי גירשוני [היום] מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים: א"ר אלעזר כל הדר בא"י שרוי בלא עון שנאמר העם היושב בה נשוא עון: אמר רב ענן כל הקבור בא"י כאילו קבור תחת המזבח כתיב הכא מזבח אדמה תעשה לי וכתיב התם וכפר אדמתו עמו: עולא הוה רגיל דהוה סליק לא"י נח נפשיה בחו"ל אתו אמרי ליה לר' אלעזר קרי עליה [אנת עולא] על אדמה טמאה תמות אמרו לו אתא ארונו אמר להן אינו דומה קולטתו מחיים לקולטתו לאחר מיתה. ההוא גברא דנפלה ליה יבמה (כי הויא) [בי חוזאה] אתא לקמיה דר' חנינא א"ל מהו למיחת ליבומה התם א"ל אם אחיו נשא גויה ברוך המקום שעקרו אחיו ירד תתחיו אמר רב יהודה אמר שמואל כשם שאסור לצאת מא"י לבבל כך אסור לצאת מבבל לשאר ארצות: **סליק מסכת כתובות**

ו) כך היה הדין נותן שהיו ישראל על אדמתן.

ע א ב ג מיי' פ"ה מהל' מלכים הל' יא:

עא ד מיי' שם הל' ט:

עב ה מיי' שם הל' יב:

עג ו מיי' שם הל' יא:

תורה אור השלם

1. בָּבֶלָה יוּבְאוּ וְשָׁמָּה יִהְיוּ עַד יוֹם פָּקְדִי אֹתָם נְאֻם יְיָ וְהַעֲלִיתִים וְהֵשִׁיבֹתִים אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה:
ירמיהו כז כב
2. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלִָם בִּצְבָאוֹת אוֹ בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה אִם תָּעִירוּ וְאִם תְּעוֹרְרוּ אֶת הָאַהֲבָה עַד שֶׁתֶּחְפָּץ:
שיר השירים ב ז
3. וּבֹל יֹאמַר שֹׁכֵן חָלִיתִי הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּהּ נְשֹׂא עָוֹן:
ישעיה לג כד
4. מִזְבַּח אֲדָמָה תַּעֲשֶׂה לִּי וְזָבַחְתָּ עָלָיו אֶת עֹלֹתֶיךָ וְאֶת שְׁלָמֶיךָ אֶת צֹאנְךָ וְאֶת בְּקָרֶךָ בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַזְכִּיר אֶת שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבֵרַכְתִּיךָ:
שמות כ כ
5. הָרִנִּינוּ גוֹיִם עַמּוֹ כִּי דַם עֲבָדָיו יִקּוֹם וְנָקָם יָשִׁיב לְצָרָיו וְכִפֶּר אַדְמָתוֹ עַמּוֹ:
דברים לב מג
6. לָכֵן כֹּה אָמַר יְיָ אֲשֶׁתְּךָ בְּעִיר תִּזְנֶה וּבָנַיִךְ וּבְנֹתַיִךְ בַּחֶרֶב יִפֹּלוּ וְאַדְמָתֵךְ בַּחֶבֶל תֵּחָלֵק וְאַתְּה עַל אֲדָמָה טְמֵאָה תָּמוּת וְיִשְׂרָאֵל גָּלֹה יִגְלֶה מֵעַל אַדְמָתוֹ:
עמוס ז יז
7. הוֹי צִיּוֹן הִמָּלְטִי יוֹשֶׁבֶת בַּת בָּבֶל:
זכריה ב יא
8. וְהוֹרַדְתִּיךְ אֶת יוֹרְדֵי בוֹר אֶל עַם עוֹלָם וְהוֹשַׁבְתִּיךְ בְּאֶרֶץ תַּחְתִּיּוֹת כְּחָרְבוֹת מֵעוֹלָם אֶת יוֹרְדֵי בוֹר לְמַעַן לֹא תֵשֵׁבִי וְנָתַתִּי צְבִי בְּאֶרֶץ חַיָּים:
יחזקאל כו כ
9. יִחְיוּ מֵתֶיךָ נְבֵלָתִי יְקוּמוּן הָקִיצוּ וְרַנְּנוּ שֹׁכְנֵי עָפָר כִּי טַל אֹרֹת טַלֶּךָ וְאֶרֶץ רְפָאִים תַּפִּיל:
ישעיה כו יט
10. כֹּה אָמַר הָאֵל יְיָ בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטֵיהֶם רֹקַע הָאָרֶץ וְצֶאֱצָאֶיהָ נֹתֵן נְשָׁמָה לָעָם עָלֶיהָ וְרוּחַ לַהֹלְכִים בָּהּ:
ישעיה מב ה
11. וַיֹּאמֶר אֲבֹרָם אֶל נְעָרָיו שְׁבוּ לָכֶם פֹּה עִם הַחֲמוֹר וָאֲנִי וַהַנַּעַר נֵלְכָה עַד כֹּה וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנָשׁוּבָה אֵלֵיכֶם:
בראשית כב ה
12. וְשָׁכַבְתִּי עִם אֲבֹתָי וְנִשָּׂאתַנִי מִמִּצְרַיִם וְקָבַרְתָּנִי בְּקִבְרָתָם וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֶעֱשֶׂה כִּדְבָרֶךָ:
בראשית מז ל
13. וַיַּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלִתֶם אֶת עַצְמֹתַי מִזֶּה:
בראשית נ כה

תוספות רי"ד (המשך)

שקנאה אתי ב"ח וטריף לה כאשר היא משובחת ולא יהיב ליה מידי ואילו בכתובה תנן דלא שקלא שבחא שאם באה לטרוף מן הלקוחות ואם השביחו את השדה אינה יכולה לטרוף את השבח ש"מ כתובה דרבנן ומ"ה לא דמיא לב"ח והלכתא כסתם משנה ועוד דתני לה גבי הלכתא פסיקתא התם דכל דבר דמתנו בהא מתני' הלכות פסוקות הן עיין בערך מ"ב בס"ה: